

Forslaget til en ny § 69 a, stk. 1, indebærer i forhold til den gældende regel i § 69, stk. 2, at der indføres en tidsbegrænsning, idet foranstaltninger af den omhandlede type i almindelighed ikke kan udtrækkes ud over 5 år. En lignende tidsbegrænsning er fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 68 a, stk. 1, der angår den personkreds, som omfattes af straffelovens § 68. At der tillige skal fastsættes en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige et år, svarer til den gældende bestemmelse i § 69, stk. 2, 1. pkt. Forslaget til krav om længstetid for foranstaltningen fører imidlertid til, at opholdet, der efter den foreslåede bestemmelse i almindelighed ikke overstiger 1 år, ikke kan udstrækkes ud over den fastsatte længstetid for foranstaltningen.

Den foreslåede bestemmelse i § 69 a, stk. 2, indebærer, at der i de tilfælde, der omfattes af § 69 a, stk. 1, jf. ovenfor, i almindelighed ikke fastsættes en længstetid for foranstaltningen, hvis den dømte findes skyldig i drab, røveri, frihedsberøvelse, alvorlig voldsforbrydelse, trusler af den i § 266 nævnte art, brandstiftelse, voldtægt eller anden alvorlig sædelighedsforbrydelse eller i forsøg på en af de nævnte forbrydelser. For så vidt angår spørgsmålet om domstolsprøvelse af spørgsmålet om opretholdelse af foranstaltningen, finder den foreslåede bestemmelse i § 68 a, stk. 2, 2. og 3. pkt., tilsvarende anvendelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 69 a, stk. 2, vedrører personer, som er omfattet af den nugældende bestemmelse i straffelovens § 69, stk. 1, (der bliver § 69) og svarer til den foreslåede bestemmelse i § 68 a, stk. 2, der retter sig mod personer, som er omfattet af straffelovens § 68. Dog skal der som hidtil, også når der er tale om personfarlig kriminalitet, fastsættes en længstetid for opholdet, der i almindelighed ikke kan overstige 1 år, jf. herved § 69 a, stk. 1, 1. pkt., og bemærkningerne ovenfor.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 69 a, stk. 3, skal der ved andre foranstaltninger end de i stk. 1 nævnte ved afgørelsen fastsættes en længstetid for foranstaltningen, der ikke kan overstige 3 år. Under særlige omstændigheder kan retten efter anmodning fra anklagemyndigheden ved kendelse forlænge længstetiden. Den samlede tid for foranstaltningen kan ikke overstige 5 år.

Med »andre foranstaltninger end de i stk. 1 nævnte« sigtes til foranstaltninger, der ikke medfører institutionsanbringelse eller mulighed herfor, og som ikke er fastsat som led i en lempelse af en tidligere tidsbegrænset foranstaltning, der har medført institutionsanbringelse eller mulighed herfor, jf. den foreslåede bestemmelse i § 69 a, stk. 1, 2. pkt., men f.eks. alene in-

debærer tilsyn eller pligt til at følge et ambulært psykiatrisk behandlingsforløb. Bestemmelsen indebærer i forhold til den gældende regel i § 69, stk. 1, (der bliver § 69) at der indføres en tidsbegrænsning, idet foranstaltninger af den omhandlede type maksimalt kan vare 5 år. En lignende bestemmelse er fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 68 a, stk. 3, med henblik på personer, der omfattes af straffelovens § 68.

Til nr. 4 (straffelovens § 72)

Efter den gældende regel i straffelovens § 72, stk. 1, træffes bestemmelse om ændring eller endelig ophævelse af en foranstaltning efter §§ 68-70 ved kendelse efter begæring fra anklagemyndigheden, anstaltsledelsen, bistandsværgeren eller den dømte. Også spørgsmålet om ændring eller endelig ophævelse af en idømt foranstaltning afgøres efter straffelovens § 68, dvs. med udgangspunkt i, hvilken foranstaltning der i det enkelte tilfælde må anses for formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Har den dømtes forhold i foranstaltningstiden ændret sig, så den idømte foranstaltning ikke længere kan anses for formålstjenlig for at forebygge yderligere lovovertrædelser, og kan der ikke peges på andre formålstjenlige foranstaltninger, skal den pågældende foranstaltning ophæves, jf. § 72, jf. § 68, 1. pkt.

Efter pkt. 2 i Rigsadvokatens meddelelse nr. 2/1997, jf. pkt. 1.1.1. og 1.1.3. i Rigsadvokatens meddelelse nr. 7/1992, fører statsadvokaterne kontrol med varigheden af idømte tidsbestemte foranstaltninger i medfør af straffelovens § 68. Endvidere fører Rigsadvokaten kontrol med varigheden af idømte forvaringsforanstaltninger. Rigsadvokaten indhenter med jævne mellemrum en udtalelse fra vedkommende institution om, hvorvidt foranstaltningen bør opretholdes, ændres eller ophæves, jf. pkt. 4 i meddelelse nr. 2/1997.

Statsadvokaternes kontrol med varigheden af idømte tidsbestemte foranstaltninger i medfør af straffelovens § 68 indebærer i praksis normalt, at der én gang om året indhentes en erklæring fra vedkommende institution om behovet for opretholdelse af foranstaltningen. Såfremt den dømte, institutionen eller bistandsværgeren fremsætter begæring om foranstaltningsændring, indbringes sagen, eventuelt efter forelæggelse for Retslægerådet, for retten, hvorunder anklagemyndigheden efter en konkret vurdering enten tilslutter eller modsætter sig begæringen. Fremsættes der ikke begæring om foranstaltningsændring, vurderer statsadvokaten på grundlag af erklæringen fra institutionen og eventuelt efter forelæggelse for Retslægerådet, om sagen af anklagemyndigheden bør indbringes for retten med henblik på foranstaltningsæn-